

ΜΗ ΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταίς επαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἄπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τῆν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἡ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Δηλοῖ

ὅτι ἡ ἐγγραφή τῶν νέων φοιτητῶν εἰς τὸ μητρώον τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἡ ἀνανέωσις τῆς ἐγγραφῆς τῶν παλαιῶν ἀρχεται κατὰ τὸν νόμον ἀπὸ τῆς σήμερον μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρίου, τὰ δὲ μαθήματα ἀνυπερθέτως τὴν 15 ἰδίου μηνός.

'Αθήναις, τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1883.

Ὁ Πρύτανης
M. Βενιζέλος

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

'Επι δύο δεκάδας ἐνιαυτῶν ἡ Ἑλλάς παραπονεῖται κατὰ τῶν πολιτευτῶν αὐτῆς, ὅτι ἀδικεῖται, ὅτι παραγνῶριζεται, ὅτι στρεβλοῦται, ὅτι εὐτελιζέται, ὅτι γυμνοῦται, τυραννεῖται, φαυλοκρατεῖται, καὶ ὅμως ὑπάρχουσι ἀνδράρια ἀπαιτοῦντα παρ' ἡμῶν ὡς δημοσιογράφων νὰ μείνωμεν πιστοὶ ὡς κύνες εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ κόμμα καὶ νὰ ἀρχίσωμεν θυμιάζοντες τὰς κορυφάς, καὶ τοὺς κλώνους, καὶ τὰ στελέχη, καὶ τὰς ρίζας τοιοῦτων κομμάτων, ἐναλασσόντων καθ' ἑκάστην πρῶταν καὶ πολιτικὴν καὶ γλώσσαν καὶ συνείδησιν καὶ χρῶμα καὶ ὑπόστασιν. Καὶ πρῶτον μὲν πάντων ἡ πίστις πρὸς πρόσωπα—διότι δὲν πρόκειται περὶ ἀρχῶν—εἶνε ἀρετὴ καθ' ἃ γνωρίζομεν, ὅχι δημοσιογράφου, ἀλλὰ μόνον καλοῦ κυνός. Ὅσοι δὲ τοιαύτην σταθερότητα ἀπήτουν παρ' ἡμῶν, ἄς ἐμβαθύνωσιν ἀναγινώσκοντες τὰ ἄρθρα τῶν ἀξιολόγων ἄλλως τε κυρίων Σιθιτανίδου καὶ Καζάζη· ἡμεῖς περιφρονοῦμεν ἀναγνώστας, οἵτινες δὲν ἐννοοῦσι εἰς ποίαν ἀδιὰλειπτον θυσίαν τῆς ἀτομικότητος ἡμῶν ὑποβαλλόμεθα ἐπὶ δέκα συνεχῆ ἔτη, ψέγοντες τὰ ψεκτέα ἐκάστου κόμματος καὶ προσπαθοῦντες ἐκάστοτε νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν ἀνεξάρτητον καὶ ὑγιᾶ μερίδα τοῦ ἔθνους, ἥτις βεβαίως οὔτε θέσεις διαθέτει, οὔτε ἄλλην οὐδεμίαν ὠφέλειαν. Ἐπειτα δὲν ἐγνωρίσαμεν μέχρι τοῦδε ἐν Ἑλλάδι πρόσωπον, ἱκανόν νὰ ἀπορροφήσῃ δι' ἀνωτέρας διανοίας τὴν προσωπικότητα ἡμῶν ὅπου εἰργάσθημεν, εἰργάσθημεν ὡς διευθύνοντες δημοσιογραφικῶς τὴν πορείαν κόμματος, καὶ ὅχι ὡς λαμβάνοντες παρ' ἄλλων ὁδηγίας. Τοῦτο δ' αὐτὸ πράττομεν καὶ σήμερον θεωροῦμεν ἀπαραίτητον τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργείου καὶ πρὸς τοῦτο τείνομεν χωρὶς νὰ

λαμβάνομεν οὐδεμίαν πρὸς τὴν ἀντιπολίτευσιν προσωπικὴν ὑποχρέωσιν. Τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν εἶνε ἡ πολιτικὴ τῶν καπῆλων, ὅχι ἡ ἡμετέρα.

Ταῦτα ἐκρίνομεν δεόν νὰ παρεκδῶμεν ἄπαξ διὰ παντός, καθ' ὅσον ὑπάρχουσι ἀνθρώποι, ἐγκάθετοι ἴσως τοῦ ὑπουργείου, οἵτινες διὰ νὰ μειώσωσι τὴν ἐντύπωσιν τῶν ἡμετέρων ἄρθρων ἐπαναλαμβάνουσι συγνάκις, ὡσεὶ ἡμεῖς ἤρνούμεθα αὐτὰ, ὅτι συνετελέσαμεν καὶ ἡμεῖς ὅχι ὀλιγώτερον παντός ἄλλου εἰς τὴν ὑψῶσιν τοῦ κ. Τρικούπη, καὶ ὑπάρχουσι ἐπίσης ἄλλοι, οἵτινες ἀξιοῦσι παρ' ἡμῶν νὰ σπείσωμεν σπονδὰς αἰωνίας συμμαχίας μετὰ τοῦ κ. Δηληγιάννη. Περιφρονοῦμεν τὰς ἐπιτιμήσεις καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς συμβουλὰς· ἀλλ' ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ καταστῶμεν ἡμεῖς ὑπογραμμῶς εἰς ἄλλους καὶ ὅχι νὰ μιμηθῶμεν τὰ κοινῶς καὶ κατὰ λόρον καὶ παρὰ τὴν αὐστηρὰν ἠθικὴν συμβαίνοντα. Μίαν φιλίαν, μίαν συμμαχίαν, μίαν ὁμοσπονδίαν ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν, τὴν μετὰ τῆς πατρίδος, τὰ δὲ πρόσωπα τῶν κομματάρχων ἀφήνομεν εἰς ἄλλους τὸ ἔργον νὰ περισταίνωσι καὶ νὰ περιλειχῶσιν. Οὐδὲν μᾶλλον κατέστησε τὸν κ. Τρικούπη αὐθαίρετον καὶ ἀντιφατικόν καὶ ἀσυνείδητον, ὅσον ἡ εὐτελής σιωπὴ τῶν δυναμένων νὰ ἐπιρρεάσωσι αὐτὸν ὀπαδῶν του. Ἐὰν ἦτο διατεθειμένος νὰ ἀκούσῃ τὴν γνώμην ἡμῶν ὡς κυβερνήσις, καθὼς ἤκουσεν αὐτὴν ὡς ἀντιπολίτευσις ἐν τῇ ἀναγνωρίσει τῆς νομιμότητος τῶν βουλευτῶν Θεσσαλίας καὶ ἐν ἄλλοις ζητήμασιν ἥσσονος σημασίας, ἴσως ὀλιγώτερον οἰκτρῶς θὰ κατέπιπτεν σήμερον τὸ ὑπουργεῖον καὶ ὀλιγώτερον ἄχρηστος θὰ παρήρχετο ὁ διετής αὐτοῦ βίος. Εἰς τοὺς ἡμετέρους πολιτικούς δὲν ἀρκοῦσι φαίνεται μόνον αἱ ἔμφυτοι τοῦ χαρακτῆρος ἐλλείψεις· ἀλλὰ ἐπιπροστίθενται καὶ χειροτερεύουσι αὐτοὺς καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν περὶ αὐτοὺς ὀπαδῶν· καὶ οὕτω πάντες ζητοῦμεν παρὰ τῶν ἄλλων τὸ κρεῖσσον, χωρὶς νὰ ἀρχίσωμεν διορθοῦντες ἡμᾶς αὐτοὺς.

"Ἄλλως τε γράφοντες ἀδιαφοροῦμεν ἐντελῶς ποῖον κόμμα ὠφελεῖται· ἀρκεῖ νὰ ὠφελῆται ἡ χώρα, ἐν τῇ προσκτῆσει βαθέων αἰσθημάτων καὶ ἀρχῶν ὑγιῶν καὶ αἰωνίων. Ἐξομολογοῦμεθα μάλιστα ὅτι οὐδέποτε ἠλπίζαμεν νὰ συγινῆσωμεν τοὺς στενοὺς τῶν κομμάτων κύκλους· ἀποβλέπομεν κυρίως πρὸς τὴν νέαν γενεάν, ἥτις θὰ κυβερνήσῃ ποτὲ καὶ θὰ δημιουργήσῃ τὸ μέλλον ἐκ δὲ τοῦ παρόντος προσπαθοῦμεν νὰ διασωσωμεν μόνον ὅ,τι εἶνε δυνατόν νὰ διασωθῇ. Καυχώμενοι καὶ ἡμεῖς ὅτι ἀνῆκαμεν εἰς τὴν ἀναβλαστάνουσαν γενεάν, ὅτι εἴμεθα ἀμέτοχοι τῶν λαθῶν καὶ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς κυ-

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΚΩΠΑΙΔΟΣ

Μάτην ανεζητήσαμεν εις όλας τὰς ἐφημερίδας τῆς πρωτεύουσας ἀπάντησιν εἰς ὅσα ἡμεῖς καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες ἐπροκαλέσαμεν τοὺς Διευθυντάς τῆς Ἐταιρίας τῆς Κωπαίδος, νὰ δημοσιεύσωσι, ὅπως διασκεδάσωσι τὸν καταλαβόντα τοὺς ἀτυχεῖς μετόχους παρικόν· οἱ ὅποιοι χάνουν 80 τοὶς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν κεφαλαίων των, καὶ ὡς μὴν ἤρκει ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀπώλεια ἐπικρίμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καὶ ἡ ζήτησις τῶν λοιπῶν φρ. 250 χρυσῶν κατὰ μετοχὴν τῶν ὁποίων καὶ ἐκεῖνων ἡ τύχη ἔσται προβληματικὴ. Ἄποροῦμεν πῶς ὁ φίλος συντάκτης τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» νὰ παρέξῃ τὰς στήλας· του εἰς τὰ ἐπιστελλόμενα δὴθεν ἐκ Καρδίτζης παρὰ φίλου πρὸς θν μεταξὺ ἄλλων προσόντων τοῦ ἀποδίδει καὶ τὸ τῆς τιμιότητος. Λοιπὸν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι δὲν παραμορφῶνουν τὰ γεγονότα, παρὰ δὲ τοῦ ἐκ Θεῶν οὐδεμία ἐργασία γίνεται ἐν τῇ Κωπαίδι, ἀλλὰ καὶ τὸ δεινὸν αἰ γενόμεναι μέχρι τοῦδε μετὰ 3 ἔτη καὶ 3 μῆνας ἀπὸ τὴν παραχώρησιν εἶνε γελοῖαι καὶ ὅλως ἀσήμενται, ὁ δὲ διαστάζων ἄς ὀρίσῃ νὰ ἴδῃ. Συμβουλευόμεν ὅθεν τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» νὰ βασιανίξῃ πλειότερον εἰδήσεις ἀφορώσας τὰ συμφέροντα τῶν συμπολιτῶν τῆς, καὶ δι' ὧν ἐπιδιώκεται ἡ ἀπογύμνωσις τῶν ἀπλουστέρων.

Μακρὰν ἡμῶν ἡ ἰδέα ν' ἀντιπολιτευθῶμεν τὴν ἐθνωφελῆ ταύτην ἐπιχείρησιν. Τόσον ἡμεῖς ὅσον τὸ κοινόν, πρὸ παντὸς δὲ τὰ ἀτυχεῖς θύματα τῆς Σύρου, ζητοῦμεν ἐπιμόνως νὰ μάθωμεν τί τὸ πρὸς Θεοῦ συμβαίνει.

Ἄδυνατοῦμεν νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς τὰ στενωριὰ τῆς φωνῆς εἰς τὸ χρηματιστήριον εἰς τὰ καφενεῖα καὶ τὰς τριόδους ἀνακραζόμενα. Ἄδυνατοῦμεν νὰ δώσωμεν πίστιν ὅτι ἀνὴρ εὐγενῆς, πλούσιος, τιμηθεὶς διὰ τῶν ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν τῆς πατρίδος του ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ἦναι ἐνοχῶς τῆς ἀποδιδόμενης αὐτῷ λωποδυτικῆς ληστείας τῶν συμπατριωτῶν καὶ συμπολιτῶν του. Ναι μὰς φαίνεται ἀπολύτως ἀδύνατον διάσπῃς οἰκονομολόγος ὡς ὁ κ. Σκουλούδης νὰ γείνῃ ὄργανον ὅπως λάβῃ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του 7, 500,000 φράγκα καὶ κρατήσῃ μετὰ τῶν συνεταίρων του τὰ 5 ἑκατομμύρια. Εἶνε, λέγομεν, ἀδύνατον διότι δέον νὰ ἦναι τις αὐτόχρημα βλάξ νὰ ὑποθέσῃ ποτὲ ὅτι ὑπὸ τοιούτου ἔθους ἦτο ποτὲ ἐφικτὸν ἡ ἀποξήρασις τῆς Κωπαίδος· κατὰ συνέπειαν ὅλος ὁ γενόμενος θόρυβος εἰς τὸ πολυθρόλλητον αὐτὸ ζήτημα νὰ ἦτο διὰ τὸ πάπλωμα!!

Ὅθεν πρὶν νὰ πραγματοποιῶμεν τὸ ζήτημα τοῦτο ὅπως τὸ καθήκον ἐπιβάλλει ὅχι μόνον εἰς ἡμᾶς ἀλλὰ εἰς τὴν συναίσθησιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ἔχρυσαν δημοσιογραφίαν, ἀπαιτοῦμεν παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐταιρίας, ὅπως οἷόν τε πλειότερας ἐξηγήσεις.

Ἐλαθάτε κύριοι παρὰ τοῦ κοινού φρ. 7,500,000; τί ἐγένοντο ταῦτα; καὶ αὐτὴ ἡ Ἐταιρία τῆς ὁποίας μᾶς ἐπωλήσατε τὰς μετοχὰς πρὸς φράγκα 250 χρυσᾶ τοίλिका τί πρᾶγμα εἶνε; Εἰς αὐτὰ νὰ μᾶς ἀπαντήσετε.

Οἰκονομολόγος

ΑΙ ΚΡΗΣΣΑΙ

(ΕΙΣΙΑΚΟΤ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θέρισσον, 27 Αὐγούστου 1883.

Θὰ ἔπραττον ἀμάρτημα ἂν καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀνεχώρουν ἐκ Κρήτης, χωρὶς νὰ ἐπισκερθῶ τὰ Μπουτσουράρια, ἅτινα οὐδεὶς ξένος ἐρχεται ἐν Κρήτῃ χωρὶς νὰ σπεύσῃ νὰ τὰ ἴδῃ. Ὑπὸ τὸ κάπως κατόχρον τοῦτο ὄνομα, πεποιημένον ἀπὸ τὸν ἦχον τῶν ἀπὸ ὑψηλοῦ μέρους καταπιπτόντων

ὠθουμένη ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας· ἔλαβε τὴν ἐλευθρίαν ἀπόφασιν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν βίον τῆς.

— Ὡ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος ριγῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἐξέβαλεν ὑπόκοφον γογγυσμὸν, ἐκλονίσθη ὡς τις οἰνόφλυξ καὶ ἐζήτησε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τινος ἐπίπλου.

— Ἄ! Λανδρὺ! ἀνέκραζεν ὁ μαρκήσιος, βλέπων ἐμφανιζόμενον τὸν πιστὸν ὑπρέτην του. Τί ἔμαθες, καλέ μου Λανδρὺ; Τί ἤξεύρεις;

— Ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίξ ἐφυγεν ἐκ τοῦ μεγάρου καὶ δυστυχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ τῶν Ἠλυσίων Πεδίων. Ἡ ὑπρέτρια, δραμοῦσα πρώτη εἰς τὸν κρότον τῆς ἐκπυροσκορητικῆς, ἐνθυμεῖται ὅτι εἶδε τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην κατερχομένην ὀρμητικῶς τὴν μεγάλην κλίμακα. Ἐν τῇ παραχῇ τῆς δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν φυγὴν τῆς δυστυχῆς κόρης. Ἠρώτησα τὸν θυρωρὸν, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην ἐξερχομένην. Εἶχε κατακλιθῆ καὶ ἐκοιμάτο, ὅτε ἡ ἐκπυροσκορητικὴ τοῦ πιστολίου τὸν ἐξύπνισε. Καταβὰς τῆς κλίνης του καὶ φορέσας ἐν σπουδῇ τὴν περισκελίδα του ἐδράμεν εἰς τὴν λιθόστρωτον νομίζων ὅτι ὁ πυροβολισμὸς συνέβη εἰς τὴν ὁδόν. Προδῆλως δὲ ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίξ ἐξῆλθε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ἐὰν, Ραοῦλ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἡ ὑπόθεσις ὑμῶν ἦναι ἀληθής, ἡ ἀδελφὴ ὑμῶν διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ σκέπτομαι, κύριε.

ὕδατων, κρύπτεται μαγευτικὴ θέσις, ἀχώριστος ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Κρήτης.

Λίαν πρῶτῃ ἐγεθθέντες τὴν πρῶταν τῆς 12 Αὐγούστου καὶ προμηθευθέντες τὰ ἀναγκαῖα διὰ διήμερον πορείαν εἰς τὴν ὄρεινὴν Κυθωνίαν, ἐξεκινήσαμεν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν θέσιν ἐκείνην. Ἡ πρῶτα ἦτο δροσερὰ, καλπάζοντες δὲ οἱ ἴπποι μᾶς ἔφεραν μετὰ βραχεῖαν ὁδοπορίαν διὰ μέσου τοῦ ἐλαιῶνος τῶν Χανίων, εἰς τὸ χωρίον Περιβάλια. Ὅδὸς μνηστοποιικίλος ἤγαγεν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ χωρίου εἰς τοὺς πρόποδας ἐνὸς βουνοῦ· πυκνοὶ πορτοκαλεῶνες ἐσκίαζον αὐτὴν, διαχύνοντες τὸ γλυκὺ ἄρωμά των ἀνά τὴν ἀτμοσφαιραν. Ἄλλῃ ὁδὸς ἐλικοειδῆς ἐν εἶδει κλίμακος ἀνεβίβασεν ἡμᾶς ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ βουνοῦ. Μετ' οὐ πολὺ ἐρθάσαμεν εἰς μικρὸν ἐπίπεδον μέρος· βράχος ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος ἐγείρεται ἄνωθεν τοῦ μέρους τούτου· ἀπὸ τῆς ρίζης αὐτοῦ πηγὴ ἀεθάνου ψυχροῦ ὕδατος ἀναβλύζει, σπερ μετὰ βοῆς ἀπὸ τῆς εἰς τὸ βάθος τοῦ βράχου ὁπῆς ἐξερευγόμενον ῥίπτεται ἐντὸς περιεκλεισμένῃς μικρᾶς δεξαμενῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας διοχετευόμενον ῥεεῖ εἰς Χανία, ποτίζον τὴν πόλιν. Περὶ τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου ἡ μύρτος, ὁ κισσὸς καὶ ἡ ἀκρέβιατος ἐξάπλωσι τοὺς περικαλλεῖς αὐτῶν κλώνους, θαυμάσιον σχηματίζοντες στέμμα καλύπτον τὴν γυμνότητα τοῦ βράχου. Τρεῖς ὑψίκομοι πλάτανοι ἐκτείνουσιν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου ἐκείνου τοὺς σκιεροῦς αὐτῶν κλάδους προστατεύοντες αὐτὸ κατὰ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ θερινοῦ ἡλίου· ζέστην δὲν αἰσθάνεσθαι ποτὲ ἐκεῖ μόνον ὁ ψυχρὸς βορρᾶς καὶ ὁ ἡδὺς ζέφυρος εὐρίσκουσι προσέλευσιν, ὁρῶσι δὲ αἰωνία ἐκ τῆς πηγῆς διαχυνομένη, ζωογονεῖ πάντοτε τὸν ὄργανισμὸν καὶ διατηρεῖ αὐτὸν εἰς διηκεδῆς σφρίγγος. Δὲν χορταίνει νὰ πίνῃ νερὸ, δὲν χορταίνει νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ πρὸ πάντων δὲν χορταίνει νὰ ἀναπνῆς εὐώδη ἀέρα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὸ δεξιὸν πλάγιόν σου λόφος κατάφυτος ἀπὸ ἀμπέλωνας ὑπὸ τῆς σειρᾶς τῶν βουνῶν προεκβαλλόμενος, κρύπτει ἀπὸ τῶν

ὀφθαλμῶν σου τὴν πεδιάδα τῶν Χανίων, σχηματίζων μετὰ τοῦ μέρους ὅπου ἴσταται μαγευτικὸν λαγκάδι, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου θάλλουσιν οἱ μυροβόλοι τῶν πορτοκαλεῶν κηποι, οἵτινες κάτωθεν τῶν ποδῶν σου ἐξαπλούμενοι, ἐκτείνονται πέραν μέχρι τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅπῃθεν ὁ πυκνὸς ἐλαιῶν τῶν Χανίων μετὰ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ κατεσπαρμένων πύργων ἀρχεται ἀναπτυσσόμενος ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐπιβλητικῇ αὐτοῦ μεγαλοπρεπεῖᾳ. Περαιτέρω ὁ ὀφθαλμὸς ἀνακαλύπτει παρὰ τὴν παραλίαν τὴν πόλιν, ἔτι δὲ πέραν τὸ ὄμμα χάνεται εἰς τὸ ἄπειρον, μέσα ἐκεῖ ὅπου ὁ γαλανὸς οὐρανὸς φαίνεται συμπύπτων μετὰ τὴν κυανόχρουν θάλασσαν, ὀρίζων αὐτὴν καὶ ὀριζόμενος ὑπ' ἐκείνης.

Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δασυφύλλων πλατάνων, ἡ ὑπὸ τὸ ὄχρον τῆς Σελήνης φέγγος οἱ πρόβουλοι τῆς Κρήτης συνερχόμενοι ὁσάκις ἡ κατάστασις τῆς πατρίδος των καταντᾷ ἀφόρητος συσκέπτονται περὶ τῶν τυγῶν αὐτῆς. Ἐχουσι τὶ τὸ ρομαντικὸν αἰ ὑπαίθριοι τῶν Κρητῶν Συνελεύσεις· βλέπεις τότε ἐκεῖ γέροντας πολλοὺς, πρὸ τῆς θεᾶς τῶν ὁποίων δὲν δύνασαι νὰ μὴ ἀποκαλυφθῆς, ἄνδρας γηράσαντας εἰς τὸ πῦρ τῶν μαχῶν νὰ προσέρχωνται ἀπὸ τῶν ἐσχρατιῶν τῆς Κρήτης, ὅπως ποδηγετήσωσι τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δόξης· βλέπεις νεανίας, πλήρεις πυρὸς καὶ ζέσεως πολεμικῆς θάλλοντας ἡρώων βλαστῶν προσερχομένους ἐκεῖ μετὰ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ συνεχίσωσι τὰ ἐνδοῦξα τῶν γεννητόρων των ἔργα. Δὲν φέρουσιν αἱ Συνελεύσεις αὐταὶ τῶν Κρητῶν τὸν τετριμμένον τῆς νομιμότητος τίτλον—διότι ἐξανίστανται κατὰ τοῦ ἐλέω Ἀλλάχ Σουλτάνου—περιβάλλονται ὅμως ὑπὸ τῆς θεσπεσίας ἐκείνης αἴγλης, ἣν ἡ θεὰ Ἐλευθερία ἐκπέμπει ἐπὶ τοὺς μετ' ἐλπίδος ἀτενίζοντας αὐτὴν λάτρας τῆς...

Ἐκεῖ καὶ ἡμεῖς ἐκαθήσαμεν· ἐδροσίσθημεν, ἐνετροφήσαμεν, ἐρεμβάσαμεν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἱπεύσαντες εἶτα, ἠκολούθησαμεν τὴν πορείαν μας.

— Πρέπει λοιπὸν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ μεταβῶμεν εἰς ἀναζητήσιν τῆς. Ἐὰν πράγματι συνέλαβε τὸ ἐλεύθριον σχέδιον νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν, ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν ἤδυνήθη ἀκόμη νὰ πράξῃ τοῦτο. Ἀλλὰ μὴ χάνωμεν καιρὸν. Λανδρὺ καὶ σεις Ραοῦλ, ἀναχωρήσατε ταχέως.

— Πάτερ μου, θὰ τοὺς ἀκολουθήσω! ἀνέκραζεν ὁ Ἰωάννης.

— Ἔστω, συνόδευσον τὸν ἐξάδελφόν σου. Μετ' ὀλίγον ἄλλως θὰ σὰς ἀπαντήσω μετὰ τῶν ὑπηρέτων μου. Θὰ δώσω διαταγὰς εἰς δύο ἠνιόχους, ἵνα μία ἀμαξία περιμείνῃ εἰς τὴν γέφυραν τῆς Ἰένης καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν τῆς Ἀλμας.

Ἡ Ἐρριέττη ἀποχαιρετήσασα τὸν ἀδελφόν τῆς ἐκλινε τὸ γόνυ ἀναμένουσα. Εἰς τὸν κρότον τῆς ἐκπυροσκορητικῆς ἠνωρθῶθη διὰ μιᾶς ὡς ὑπὸ ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας κινηθεῖσα καὶ ἐξέβαλε ὀξείαν κραυγὴν.

Καταβᾶσα τὴν μεγάλην κλίμακα μεθ' ὀρμῆς, ἠνοιξεν ἄνευ δυσκολίας τὴν θύραν διήλθε τὴν αὐλὴν ὡς βέλος καὶ ἐξώρμηκεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἠλυσίων Πεδίων διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ ἀνοιχθείσης θύρας.

ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ ΤΡΟΜΕΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ

Ὁ μαρκήσιος, ὁ Ἰωάννης, ὁ Ραοῦλ καὶ οἱ ἄλλοι ἐζήτησαν

σαν ἀνωφελῶς τὴν Ἐρριέττην μέχρι τῆς αὐγῆς. Εἶχον ἐρευνηθεῖς τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τῆς γεφύρας τῆς Ὀμοιοῖας μέχρι τοῦ Ὀτειλ. Μάτην ἠρώτησαν τοὺς φρουροὺς κατὰ μῆκος τῶν ὄχθων καὶ τοὺς ἀργοπορήσαντας ἀστοὺς, οἵτινες μετέβησαν εἰς τὰς κατοικίας των ἐσπευσμένοι. Οὐδεὶς ἀπήντησε τὴν νεανίδα· ὅσοι ἤρχοντο μακρόθεν ἀκολουθοῦντες κατὰ μῆκος τὴν ὄχθην οὐδὲν εἶχον παρατηρήσει, οὐδὲν ἤκουσαν δυνάμενον νὰ θεωρηθῇ ὡς πτώσις σώματός τινος ἐν τῷ ὕδατι.

Ὁ μαρκήσιος θέλων νὰ καθησυχάσῃ ἑαυτὸν, παρεδέχετο ὅτι ἡ νεανὶς δὲν ἐγνώριζε τοὺς Παρισίους, ἐτρόπη ἀντίθετον ὁδὸν τῆς εἰς τὸν Σηκουάαν ἀγούσης καὶ περιεπλανήθη εἰς τὸν δαιδάλλον τῶν ὁδῶν.

Ὅτε δὲ ἐξημέρωσεν ὁ μαρκήσιος εἶπεν.

— Ἄνωφελές νὰ ζητῶμεν ἐπὶ μακρὸν ἐπανεῖλωμεν.

Ὁ μαρκήσιος διέταξε ν' ἀναχωρήσῃ ἡ μία ἀμαξία καὶ ἐκράτησε τὴν ἑτέραν, ἐφ' ἧς ἐπέβησαν αὐτὸς καὶ ὁ υἱὸς του. Ὁ Ραοῦλ καὶ ὁ Λανδρὺ ἐπέστρεψαν πεζῇ εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαίξ.

Ἡ μαρκησία ἔμεινεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Βιολαῖν. Ὁ κόμης εἶχε θέσει ὑπὸ τὴν διάθεσιν τῆς μαρκησίας τὸν κοιτῶνά του, ἀλλ' ἡ Σουσάνα εἶχε διακηρύξει ὅτι δὲν θὰ κατεκλίνετο, ἡ δὲ μαρκησία προστίμηκε νὰ ἐπαγομπνήσῃ μετὰ τῆς νεανίδος.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐξεπλάγη ἐπανελθῶν καὶ μὴ εὐρῶν τὴν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνίχ. τῆς ἀριθ. 559)

— Ἄλλὰ τί λοιπὸν ὑποθέτετε;

— Τὸ φρικαλεώτερον πρᾶγμα. Ἀπεκάλυψα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου τὸ μυστικὸν τῶν κακούργημάτων τοῦ βαρόνου Δεσιμαίξ. Ἄ! ἐπράξα κακῶς, τὸ ἀναγνωρίζω· ἀλλ' αὐτὴ μὲ εἶχεν ἀκούσει λέγοντα εἰς τὸν πατέρα μου: Πρέπει ν' ἀποθάνῃς! Ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον πληρώσει δύο πιστόλια διὰ τὴν διπλὴν αυτοκτονίαν, διότι ἤθελον νὰ φονευσθῶ ταῦτο χιόνως μετὰ τὸν πατέρα μου. Ἀπρὸ πρῶτον αὕτη καταπολέμησε τὸ σχέδιόν μου, τὸ ὅποιον ὁ Λανδρὺ δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐκτελέσω, ἐφάνη ὕστερον ἐπιδοκιμάζουσα αὐτό. Ἐν τῷ δωματίῳ δὲ τούτῳ περιεπτύχθημεν καὶ ἀπεχαιρετήθημεν. Ἡ Ἐρριέττη ἐφαίνετο ἱκανῶς ἡρεμῶς· ἀλλὰ... Ἄ! αἰσθάνομαι φρικτὴν!

— Λοιπὸν; λοιπὸν;

— Λοιπὸν! κύριε, φοβοῦμαι μὴ ἡ δυστυχὴς ἀδελφὴ μου

Δεν σκοπῶ νὰ ἐδηγήσω τὸν ἀναγνώστην διὰ μέσου τῶν ἀγρίων μερῶν, ἅτινα διήλθομεν· θὰ ἦτο λίαν ἐπίπονον νὰ μᾶς παρακολουθήσῃ εἰς τὴν πορείαν μας ταύτην, καθ' ἣν εἰς πᾶν βῆμα ἐκινδυνεύομεν νὰ κατασυντριβώμεν, νὰ κατακρημνισθώμεν. Ἐνῶ π. γ. ἄνωθεν ἡμῶν ἐβλέπομεν μετωριζόμενον βράχον ἀπόκρημον, αἰφνης ἡ ἑλικοειδῶς χωροῦσα ἐπὶ τῆς ράχεις τοῦ ὄρους ἀτραπὸς μᾶς ἔφερεν ἀκριβῶς ἄνωθεν αὐτοῦ. Σκοτοδίνη δὲ κατελάμβανεν ἂν ἐβλεπες κάτω καὶ εἰμεθα τότε ἠναγκασμένοι, ὅπως διατηρήσομεν σῶα κρανίον, ὅσα καὶ λοιπὰ συστατικά μέρη τοῦ σκελετοῦ ἡμῶν καὶ τῶν ἵππων μας, νὰ ἀφιππεύσωμεν καὶ νὰ σώρωμεν αὐτοὺς προσέχοντες μὴ ὀλισθήσαντες ἢ παραπατήσαντες παρασύρωσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἄλλοτε ἡ αὐτὴ ὁδὸς, ἐνῶ εἰμεθα μετωρισμένοι εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, κατεβίβαζεν ἡμᾶς αἰφνης εἰς τὸ βάθος τῆς φάραγγος, παρακάμπτουσα ἀπόκρημον μέρος τῆς ράχεις, καὶ τότε ἐβαίνομεν μὲν ἀσφαλεῖς, κατελαμβανόμεθα ὅμως ὑπὸ ἀπελπίσας, ἀναλογιζόμενοι ὅτι εἰμεθα ἠναγκασμένοι μίαν ἀκόμη φοράν νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀνάβασιν. Πάντα ταῦτα θὰ τὰ παρατρέξω, σπεύδων νὰ φέρω τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ Θέρισσον ὅπου μετὰ τετράωρον κοπιώδη δρόμον εὔρομεν τέλος ἀνάπαυσιν.

Μέσα εἰς μίαν ἀπὸ τὰς φάραγγας τῆς πρὸς τὴν Κυδωνίαν κλιτύος τῶν Λευκῶν ὄρεων, εἰς μέρος ὅπου τὸ βάθος αὐτῆς ὑψοῦμενον ἀρκετὰ ὀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, σχηματίζεται εἰς μικροτάτην κοιλάδα, ὑπὸ ὄρεων κύκλῳ περιβαλλομένων, ἐν μέσῳ δασυλλίων κυπαρίσσιων, ἐκατέρωθεν μικροῦ δροσεροῦ ποταμίου κεῖται τὸ χωρίον Θέρισσον. Εἶναι χωρίον ἠρωϊκώτατον, γεννᾷ ἄνδρας τοῦ πολέμου ἐκλεκτοῦς, ἐν ταῖς σελίσαι δὲ τῆς πολεμικῆς ἱστορίας τῆς Κρήτης πανταχοῦ θ' ἀπαντήσῃ αὐτὸ κατέχον θέσιν ἐπιφανῆ.

σὺζυγόν του· κατενόησε δὲ ὅτι, ἔνεκα τῆς προκεχωρημένης ὥρας, ὁ κ. Βιολαῖν εἶχε θεωρήσει καθήκον του νὰ κρατήσῃ μᾶλλον τὴν μαρκησίαν ἢ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ βουλευτήριο τοῦ Στρασβούργου. Ἄν καὶ ὁ μαρκησίας καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἦσαν καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ κόπου, δὲν ἐσκέφθησαν ὅμως ν' ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας. Ἠδύνατο δὲ ἄλλως νὰ κοιμηθῶσι;

Τῇ ὀγδόῃ καὶ ἡμισεῖ ὥρᾳ ἔφαγον ὀλίγον ἴν' ἀναλάβωσι δυνάμεις καὶ τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ παρασκευασθείσης τῆς ἀμάξης δινηθῆναι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βιολαῖν.

Ὁ μαρκησίας ἐξήθετο ταχέως τῷ κ. Βιολαῖν τὰ τρομερὰ συμβάντα τῆς νυκτός.

Μετὰ διάσκεψιν, ὁ κόμης παρεδέχθη τὴν γνώμην τοῦ μαρκησίου, ὅπως γίνῃ ἀμέσως διάδημα εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ μαρκησίας ἀνεχώρησεν ἀμέσως.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὑπῆρθε τις ἐλθὼν προειδοποίησε τὸν κόμητα ὅτι γέρον τις ἐξήτει νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Σουσιάναν.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις φαίνεται ἐπαρχιώτης, ἦλθε χθές ἔσπεραν, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης. Ἡ δεσποινὶς ἐδέχθη αὐτὸν καὶ συνδιελέχθη ἱκανὸν χρόνον μετὰ τούτου, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ δεσποινὶς ἠσυχάζει καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς δὲν ἔκρινεν εὐλογον νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ.

Καλὰ ἔκαμεν εἶπεν ὁ κ. Βιολαῖν, θὰ μεταβῶ ἐγὼ, ἵνα δεχθῶ τὸν κύριον τοῦτον.

Κατὰ τὸ 1881 ἐχορήγησε τῇ Κρήτῃ τὴν ἐνδοξον τριάδα τῶν ἀδελφῶν Χάλη, ὧν δύο ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Στέφανος, τὸ καμάρι τῶν συμπατριωτῶν του, ὁ ὠραιότερος, ὁ γλυκύτερος, ὁ ἀνδρειότερος νέος τῆς ἠρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἔπασαν ἐν ταῖς μάχαις, ὁ δὲ Βασίλειος ὁ καὶ στρατάρχης τῆς Κρήτης κατὰ τὸ 1825 ἀνακηρυχθεὶς ἐπιζήσας ἦλθεν εἰς τὴν ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα αὐτὸς μετὰ δύο μόνων ἄλλων ἐξ ὅλης τῆς Κρήτης τυχῶν βαθμοῦ στρατηγοῦ. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866, τακτικοὶ τοῦρκοι στρατιῶται ἐξεστράτευαν κατὰ τοῦ Θέρισσου. Θορυβηθέντες οἱ κάτοικοι ἐκ τῆς αἰφνιδίως εἰσβολῆς, καὶ εὐεθέστες μόνον, ἔσπευδον νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰ γυναικόπαιδά των ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῶν Λευκῶν ὄρεων, 20! δὲ ἄνδρες ἀπῆλλαγμένοι οἰκογενεῖαι ὧν μερῶν ἀπετόλμησαν μόνον τῶν νὰ ἀνιεπεξέλθωσι κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν νὰ τὸν ἀναχαιτίσωσι καὶ μετὰ μικρὰν συμπλοκὴν οἱ τοῦρκοι κατέλαβον τὸ χωρίον καὶ ἐκ θεμελίων κατέστρεψαν αὐτό. Δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως νὰ προχωρήσωσι περαιτέρω, διότι οἱ ἐπαναστάται ὀχυρωθέντες ἄνωθεν τοῦ χωρίου καὶ ἐνισχυθέντες ἐκώλυσαν αὐτοῖς τὴν πρόοδον. Οἱ τοῦρκοι ἄφοῦ μάτην ἐπειράθησαν νὰ τοὺς ἐκβάλωσιν ἐκ τῶν νέων θέσεων των, ἀπελπισθέντες ἐτράπησαν πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἔφυγον. Δύο λόγοι τότε, οἵτινες ἤρχοντο ἐκ Χανίων πρὸς ἐπικουρίαν, ἐμπεσόντες εἰς χεῖρας τῶν ἐπαναστατῶν, ἐξωλοθρεύθησαν καθ' ὁλοκληρίαν. Ὅσοι δὲν ἐφρονεῖθησαν, ἤχημαλωτίσθησαν, ἐντὸς δὲ ἐνὸς λάκκου ἐν μέσῳ τῶν ὄρεων εὐρέθησαν 38 τουρκικὰ πτώματα, ἅτινα, τὰ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀπετέλουν ἕνα σωρὸν ἀπαίσιοι. Οἱ κάτοικοι διηγούμενοι ταῦτα ἐπιλέγουσιν μεθ' ὑπερφηφείας καὶ πεποιθήσεως: «Σήμερον μετὰ τὰ Σασεπῶ ἂν τολμήσουσιν οἱ τοῦρκοι ἄς ἔλθουν».

Ἔπεται συνέχεια.)

Κύδων.

Ὁ κόμης ἔσπευσε νὰ καταβῇ εἰς τὸ ἰσόγειον καὶ εὐρέθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἀπέναντι τοῦ Γεροκάτσια.

Ἄλλ' οὗτος δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ πῆ τίποτε, τῇ εἶπε μόνον ὅτι κατ' ἔχει νὰ πῆ εἰς τὴν δεσποινίδα Σουσιάναν, ὅταν ἐξυπνήσῃ. Ὅταν ἐπαρουσιάσῃ εἰς αὐτήν:

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν αὐτὴ ζωηρῶς, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

— Εἶδον τὴν δεσποινίδα Δεσιμαίτζ.

— Τὴν εἶδατε! ἐπεφώνησεν ἡ νεανίς.

— Ὄ! ὄχι εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαίτζ, τοῦ ὁποίου ὁ θυρωρὸς μοῦ ἐκλείσσε τὴν θύραν.

— Ἄλλὰ τότε ποῦ εἶδατε τὴν δεσποινίδα Δεσιμαίτζ;

— Εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

— Τί! τί λέγετε;

— Τὴν παρελθούσαν νύκτα συνέβησαν τρομερὰ πράγματα εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαίτζ· ὁ βαρόνος καὶ ὁ υἱὸς του πύτοκτόνησαν.

— Ὄ! εἶπεν ἡ Σουσιάννα φρικωδῶς ὠχρίασα.

— Ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη παράφρων ἐκ τοῦ τρόμου ἐφυγεν ἐκ τῆς οἰκίας. . .

— Θεέ μου! Θεέ μου!

— Τρέχουσα πρὸς τὸν ποταμόν.

Ἡ Σουσιάννα ἐξέβαλε κραυγὴν.

— Καὶ ἐπνίγη;

ΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πειραιῶς:

Αἱ καμάραι καὶ οἱ ὄχειοι, αἱ λίμναι ἀροδευτηρίων καὶ οἱ ἀπόπατοι, αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν ὁδῶν καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν οὐρητηρίων δὲν μᾶς φαίνονται ἐπιβλαβέστερα τῇ ὑγείᾳ τῶν πολιτῶν ἀπὸ τὰ λαζαρκίᾳ τετραήμερου καταστάσεως κρέατα τῶν ξενοδοχείων, τὴν εἰς βούτυρον χρησιμοποίησιν τοῦ ἐκ κοιλίας διὰ μηχανᾶς παντός εἶδους λίπους, τὸν ἐξ ὁλων τῶν σεσηπῶτων ντοματῶν μελετέων, τὰ κατὰλληλα μόνον διὰ σαπωνοποιεῖα ἐλαιᾶ των, τὸ δηλητηριωδέστερον ἀρσενικοῦ ἀγάμα τῶν τετζερῶν των καὶ ἐν γένει ἡ ἐπιβλαβὴς, ἡ κακοηθεστάτη τέλος νοθεία τῶν φαγητῶν. Ἀπεδείχθη ὅτι τὰ ἐργοστάσια μὲ τόσους κατὰ στιγμὴν κινδύνους, μὲ τόσα εἰς ζένας ἀπερεγγύους κατ' ἀνάγκην χεῖρας κυκλοφοροῦντα κεφάλαια, καὶ δι' ὑπερανθρώπου ζάλης καὶ κόπου τῶν ἰδιοκτητῶν, μόλις δύνανται ν' ἀπολαύσωσιν ἐπὶ τῶν κεφαλαίων των ἕνα 10—15 ο/ο τὸ πολὺ. Ἐνῶ τὰ ξενοδοχεῖα, ἀπῆλλαγμένα ἐντελῶς τῶν ἀνωτέρω περιστασιῶν, μὲ ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἐλάσσονα κεφάλαια δύνανται ἀνέτως ἐργαζόμενα νὰ ἐκκαθαρίσωσι κέρδη 50 ο/ο, καὶ εἰς τὸ ἰσχυρότερον κεῖται 30 ο/ο τὸ ὀλιγώτερον. Τί; ἡ ἀνάγκη λοιπὸν τῆς νοθείας τοῦ εἶδους των; Ποῖος ὁ λόγος τοῦ εἰς φαγητῶν προσφερομένου εἰς τοὺς ἀνεξετάστως πληρώνοντας τὴν βρώμικαν καρυκευμένην καὶ τὸ φαρμάκι εἰς ἔδεσμα; Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μὴ ζητήσετε ποσῶς τὴν διορθώσιν παρὰ τῆς ἀστυνομίας ὅπως εἰς ὄλα. Ἐπειδὴ ὁ μὲν διευθυντὴς δὲν θὰ δυνήθῃ αὐτοπροσώπως δις τῆς ἡμέρας νὰ παρευρίσκηται εἰς πάντα τὰ ἐστιατόρια πρὸς ἐπιτήρησιν τοῦ κοψίματος τῶν κρομμύων καὶ τῆς κατασκευῆς τῶν φαγητῶν, οἱ δὲ κλητῆρες, πρὸς οὓς ὑποτεθείσθαι ὅτι ἠθέλην ἀνατεθῆ ἡ ὑπηρεσία αὐτῆ, εἰσὶν ἱκανοὶ μετὰ τὴν γευσιν ἐνὸς καλοῦ μεζέ καὶ τὸ μέχρι τρυγῆς ῥόφημα δυνατοῦ ρητινίτου νὰ διαβεβαιώσωσι τῷ διευθυντῇ διὰ τοῦ κολοκουροῦ τρόπου τὴν ἐξαισιότητα τῶν φαγητῶν. Ἀφήσατε ἀνέπαφρον τὴν ἀστυνομικὴν ἐπέμβασιν ἐδῶ καὶ ἀπατήσατε παρ' αὐτῆς τὸ ἐκ λωποδυτῶν ἀνέπαφρον τῶν βαλαντιῶν σας.

Δύο τρόπους σωτηρίας προτείνομεν ὅπως ἀπαλλαγθῶμεν τῆς ἱκανῆς καὶ μὲς δημιουργήσῃ ὑπερτέραν τῆς αἰγυπτιακῆς γολέρας τροφῆς τῶν ξενοδοχείων μας. Ἡ τὴν οὖν πινακίῳ ἐπιστροφῆν πάσα: ὑπόπτου τροφῆς ἐπὶ τοῦ μούτρου τῶν ξενοδοχῶν, ἢ τὴν ἀποκλειστικὴν ὑποστήριξιν τῶν ὀλιγίστων ἐντίμων ἐστιατορίων, τῶν ἐργαζομένων πρὸς πορισμὸν νομίμου κέρδους καὶ ὄχι πρὸς αἰσχροκέρδειαν, λήττεισιν καὶ ἐπιδημικὴν στομαχοκτονίαν. Συνεπεῖς εἰς τὸν δίκαιον ἐπιαινον καὶ λάτρεις τοῦ στομάχου μας περισσότερον, ἢ οἱ αὐτοκτονούντες; ἐρωμένοι χάρην πολυτίμου τινὸς ὑπάρξεως, ὀφείλομεν ν' ἀπονεύσωμεν τοῦτον ὡς προῦποσέθημεν εἰς τὸ ἀπό τινος ἐντιμότερα λειτουργοῦν ἐν Πειραιεὶ ἐστιατόριον ἢ «Πανδαισία» ἔχον σημαίαν τὸν τὴν πρόοδον καὶ διευθυντὴν τὸν «στρογγυλάνθρωπον» κ. Γ. Δ. Παπανικολάου, ἄνθρωπον ἀρκετῶν λιτρῶν βάρους σώματος καὶ περισσότερων καρδιάς, εἰλικρινεστέρου χαρακτῆρος τῶν καθαρωτάτων φαγητῶν του, νοστιμωτέρων λόγων τῶν γευτικωτάτων μπιφτεκίων του καὶ ποιικιλίας: καλῶν αἰσθημάτων ὅσον καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ποιικιλία τῆς λίστας του. Φαντασθῆτε ἂν ἦν δυνατὸν κανεῖς νὰ μὴ ἀπολαύσῃ ἐν αὐτῷ τῷ ξενοδοχείῳ τὸ ἀσπῆτιν του, ἀφοῦ ὁ ἀπέριττος Παπανικολάου θεωρεῖ τὸ κατὰστα-

μά του αἰθουσαν ὑποδοχῆς καὶ τοὺς πελάτας συνδαιτημόνας του διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἀρελείας λέγει:

— Ἐγὼ τὸ ξενοδοχεῖο τῶκαμα γὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἑαυτό μου, τοὺς πελάτας μου καὶ ν' ἀποδείξω στοὺς Πειραιώταις πῶς δὲν εἶνε μόνον ἡ ταβέρνα ξενοδοχεῖα.

Καὶ πράγματι, ἂν αἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν δύο ἢ τρία παρομοια ξενοδοχεῖα, ἢ ἐν αὐτοῖς ὅμως εἰσόδος ἀπαγορεύεται εἰς τὰ ἀπὸ μοναδικῆν δραχμὴν βαρυνόμενα θυλάκια. Ἐνῶ ἡ «Πανδαισία» μὲ τὸ κοκτικὸν τῆς λούσου, τὴν ὁμογενικὴν πολυτέλειαν, τὰ ἐν εἶδει μπαλανσὲ ἐκτελοῦντα τὴν ὑπηρεσίαν γκαρσόνια ἀνευ φωνῶν καὶ βρυχηθῶν καὶ μὲ ὄλον τὸ ἄδολον τῶν φαγητῶν τῆς ἔχει τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὀλιγάρκειαν μόνον διὰ τῆς αὐτῆς διατιμῆσεως ἐπὶ τῶν φαγητῶν, ἢ διατηροῦσι καὶ τὰ πατζατζικὰ μαγειρεία, νὰ συμφωνῇ μὲ αὐτὰ, ἂν καὶ τὰ φαγητὰ τῆς δὲν πλησιάζουν μὲ ἐκείνων οὐδὲ εἰς τὴν ἐξ ἀγχιστίας συγγένειαν. Πρὸς τούτοις ἂν ὕλική ὠφέλεια τοῦ τόπου καὶ ἀλίστα τοῦ ἐν πολλοῖς ἐκπολιτιστικῶς ὑστεροῦντος Πειραιῶς θεωρεῖται ἡ ἀνεγερσις ἐνὸς βιομηχανικοῦ καταστήματος, ἐπίσης τιμὴν περιάπτει ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ καὶ ἡ σύστασις ἐνὸς τελείου ἐστιατορίου ὅπου μπορεῖ κανεῖς νὰ φάγῃ χωρὶς νὰ φαγωθῇ ἀπὸ ἀπληστίαν ξενοδοχοῦ, λίμναν ὑπηρετῶν καὶ ἐκστρατεῖαν μυῖων.

Τορὸς

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΤΟΥΤΟΥΝΑΣ

Τί συμπτῶσις! Προχθὲς μᾶς ἐστάλη τὸ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς χθες ἀνέκδοτον περὶ τοῦ πῶς ἔμαθε γράμματα ὁ Τούτουνας, καὶ χθὲς ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἰδιόγραφον ἐπιστολὴν αὐτοῦ:

Ἀξιότιμε κ. συντάκτα τοῦ Μῆ Χάρεσαι

Εἰς Ἀθήνας

Εἰς τὸ τῆς 26ης λήγοντος Μηνὸς φύλλον σας, ποιήσατε λόγον περὶ τοῦ ποιῶ μου μὲν, ἀλλὰ μ' ἐθεάσατε διὰ Ἀρσῆτην, ἐνῶ ὡς τοιούτος, ὄχι μόνον δὲν διετέλεσα, ἀλλ' οὔτε κατ' ὄναρ ἐφαντάσθη.

Τοῦ ὅτι οἱ ἰσχυροὶ ἐχθροὶ μου ἐκατόρθωσαν νὰ μ' ἀποκηρύξῃ ἢ προκάτοχος Ση Κυβέρνησις διὰ τοιοῦτον, δὲν ἀποποιῶμαι. Οὐχ ἤτην ὁμολογουμένως, δὲν ἀνέβηθον τὸν τοιοῦτον ἔτιμον τίτλον, καὶ ἐπροσῆλθον ἀφθαρμῆτως εἰς τὴν Δικαιοσύνην, δώσας λόγον τοῦ ἐγκλήματός μου, καταδικασθεὶς εἰς 20 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ.

Ὅθεν σὰς θερμωπαρκαλῶ εὐαρεστηθῆτε καὶ ἀνατρέψατε τὸν ἐν λόγῳ τίτλον, (ὅν κακῶς σὰς ἐπληροφόρησαν) καὶ θέλω σὰς εἶμαι εὐγνώμων ἄχρις ἐσχάτης πνοῆς μου.

Ἐκ τῶν Φυλακῶν Βουλευτικοῦ Ναυπλίας 30 Αὐγούστου 1883.

Σὰς Προσκηνῶ

Α. Β. Τούτουνας

Ἀνατρέπομεν λοιπὸν τὸν τίτλον τὸν ὁποῖον τοῦ ἐδώσαμεν, τὸν μεταβάλλομεν εἰς τίτλον λεβέντη, διότι ἡμεῖς φρονούμεν ὅτι ἡ κοινωνία γεννᾷ τὰ ἐγκλήματα καὶ ἡ κοινωνία ἔπρεπε νὰ ἦν εἰς τὸ Βουλευτικὸ καὶ ἐξῶ νὰ τὴν φρουρῶσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐγκληματοῦντες.

Τί ἐγένετο περὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν; Πότε ἐσκέφθημεν νὰ τοὺς ἐξημερώσωμεν; Ἡμεῖς τοὺς σπρώγομεν εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἡμεῖς μὲ τὴν ποῦ μὲν σατραπικὴν, ποῦ δὲ μὴ ὑπάρχουσαν διοικήσιν μας τοὺς σπρώγομεν εἰς τὸ ἐγκλημα. Τίς ἐπέμβασε ποτὲ πῶση λεβεντιά, ἥτις ἠδύνατο νὰ ποδοιχθῇ χρῆσιμος καὶ πῶση γνησίᾳ ἑλληνικῇ καλλονῇ καὶ ἀνδρεία, πῆγε χαμένη ἐντὸς τῶν φυλακῶν; Ἀκόμη καὶ ἐντὸς τῶν δεσμοφυλακῶν δὲν εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ τοὺς προφυλάξωμεν. Ὁ υἱὸς Νεράιδας Κολοκυθᾶς δὲν ἐσφάγη σάν' πρό-

βατο ἐντὸς τοῦ Βουλευτικοῦ ; Ὁ Βλαχοδήμαρχος δὲν ἐσώθη ἐκ θαύματος, ἀφοῦ ἔφαγε δέκα μαχαιριᾶς εἰς τὸ στήθος ; Κάθε δύο ἢ τρεῖς μῆνες δὲν γίνονται αἱματηραὶ συγκρούσεις μεταξὺ Μανιατῶν καὶ Τριπολιτσιωτῶν ; Ἡ ἐνοχία μας ἀπέναντι τῶν ἐγκληματιῶν εἶνε βαρυτάτη καὶ ὅποταν διαπράττωσι τὸ ἐγκλημα καὶ ὅποταν ἀποτίωσι τὸ ἐγκλημα.

Ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν διστάζομεν θερμῶς ν' ἀποδεχθῶμεν ἐν ταῖς στήλαις μας τὴν δι' ὄλης τῆς ἐπιστολῆς ἀποπνεύσαν φιλοτιμίαν τοῦ Τούτουνα καὶ νὰ τῷ εὐχηθῶμεν ἐγκαρδίως διὰ σῶφρονος συμπεριφορᾶς—καὶ συμπεριφέρεται ἀφ' οὗτο ἐκλείσθη σωφρονέστατα—ταχειᾶν ἀπαλλαγὴν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὴν κοινωνίαν νέου ἀνθρώπου, ἐντίμου πολίτου ἐξαγοράζοντος τὴν σκληρὰν του τύχην διὰ βίου παραδειγματικοῦ. Ἄλλως τε δὲ, ὡς ἐπληροφορήθημεν μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐπιστολῆς του, ὁ Τούτουνας οὐδέποτε ὑπῆρξε ληστής, ἀλλὰ μόνον φυγόδικος, διαπράττων ἀθαιρείας.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἀπολελιθωμένον δάσος ἐν Ἀμερικῇ. Ὁ ἐπισκέπτης τοῦ παρὰ τῇ Κορρυζῇ ἀπολελιθωμένου δάσους, εἰς τὸ Μικρὸ Κολοράδο, βλέπει σημεῖα ἀπολιθώσεως ἀπὸ ὥρας μακρὰν πρὶν ἢ ἀφικθῆ ἑκεῖσε. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ σχεδὸν ἀνὰ πᾶν βῆμα κατὰ τὴν ὁδὸν συναντᾶ μικρὰ τεμάχια διεσπασμένων κλάδων, μεγάλων στελεχῶν δένδρων κεκρυμμένων σχεδὸν ὑπὸ τὴν λευκὴν ἄμμον.

Οἱ ἀπολελιθωμένοι οὗτοι κλάδοι καὶ στελέχη καὶ δένδρα κείνται πανταχοῦ. Τὰ ὕδατα φαίνεται, ὅτι ἀπὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν βαθμηδὸν παρέσυρον τοὺς λόφους καὶ κατέρριψαν τὰ ἐπ' αὐτῶν δένδρα, ἅτινα ἤδη εὕρισκοντο ὑπὸ τὴν κοιλιάδα. Ἐνθάδε ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἄπειροι κορμοὶ καὶ στελέχη δένδρων, τὰ ὅποια φαίνονται πράγματι κεκομμένα ἀπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ ὑλοτόμου, καὶ τὰ περικόμματα αὐτῶν (πελεκούδια) εἰσὶ διεσπαρμένα τῆδε κάκεισε, ὥστε αὐτομάτως συλλέγει τις ταῦτα, ὥσπερ ἐν τοῖς ξυλουργείοις τοῦ Μεχικάν καὶ τῆς Πανσυλβανίας. Ἰκανὰ ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων, καὶ ἐπίσης τὸ ἔνδον τῶν κορμῶν μικρῶν δένδρων ἀπεκρυσταλλώθησαν κατὰ γράμμα, τὰ δὲ λαμπρὰ χρώματα αὐτῶν ἐν τῇ λάμπει τοῦ ἡλίου, ἀκτινοβολοῦσιν ὡς ἀδάμαντες. Ἐκαστον χρῶμα τῆς Ἴριδος διακρίνεται διπλοῦν ἐν τοῖς κρυστάλλοις τούτοις, ἐκεῖνο δὲ τοῦ ἀμεθύστου πλανᾶ τὸν ἄπειρον πιστεύοντα ὅτι βλέπει ὄντως πολύτιμον λίθον. Ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ δάσους καταφαίνεται ποικιλία τις σκηναῶν πᾶν ὥραίας περιπτώσει.

Ὁ Βίσμαρκ, ἄρρωστος. Δὲν εἶνε μία μόνη ἀρρώστεια, ἡ ὅποια τὰ ἔβαλε μὲ τὸν σιδηρῶν πρίγκιπα' ἐπέπεσαν κατὰ σωροὺς ἐναντίον του, ὡς αἱ μύται τοῦ θέρους κατὰ τῆς μύτης σας. Ὁ Βίσμαρκ ὑποφέρει ἐξ ἀνυποφοροῦ νευραλγίας' ἄλλοτε τοῦ παρουσιάζεται ὡς ἰσχυαλιγία, καὶ ἄλλοτε ὡς ἐπώδυνος παλμός. Ἐκτὸς τούτου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πάσχει ἀπὸ ἀσθένειαν τῶν φλεβῶν τοῦ ποδός' νέοι πόνοι' προσθέσατε εἰς τούτους, κρυολογήματα, συνάχια, γιαιτρικὰ ἐνοχλήσεις, ἐπερχομένας ἐξ ἀπροόπτου διὰ νὰ ἐπιβαρύνωσι τὴν θέσιν τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐσχάτως ἐπαθεν ἀπὸ ἱκτερον, καὶ ἐγίνε κατακίτρινος. Ὁ πρίγκιψ, ὅσῳ μέγας πολιτικός, τόσῳ ἀνακονόμητος ἄρρωστος εἶνε' ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν ἔποιν τὰ πάντα ὑπέικουσι πρό καιροῦ, δὲν δύναται νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἱατρικὴν διαίταν. Εἶνε πάντοτε ἀνήσυχος καὶ χειροτερεύει τὴν κατάστασίν του μὲ συχνὰς ἀλ-

λαγὰς ἱατρῶν καὶ διαίτης' ὄλων τῶν ἱατρῶν τῆς Γερμανίας ὁμοιοπαθητικῶν καὶ μὴ, ἔχουν ζητηθῆ αἱ συμβουλαὶ καὶ ὁ μὴ παρέχων προθύμως δραστικὰ φάρμακα πίπτει εἰς δυσμένειαν. Ὁ πρίγκιψ ἐπαναλαμβάνει εἰς τοὺς ἐρωτῶντας ὅτι τῷ εἶνε ἀδιάφοροι αἱ μέθοδοι τῆς θεραπείας' αὐτὸς θέλει νὰ θεραπευθῆ ἅπαξ καὶ διὰ παντός.

Ἐν τούτοις ἡ ἀσθένεια ἐπιμένει' ὁ πρίγκιψ δὲν δύναται νὰ ἐργασθῆ. Τότε δίδει εἰς τὸν ἱατρὸν προθεσμίαν ὀλίγων ἡμερῶν διὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ' τῆς προθεσμίας παρελθούσης, πρέπει νὰ εἶνε ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν' ἄλλως, φταῖε ὁ γιαιτρός. Οὕτως οἱ ἱατροὶ τοῦ εἶνε πολυάριθμοι. Ἀπὸ τινων ἐτῶν στρέφεται κατὰ προτίμησιν πρὸς τοὺς ὁμοιοπαθητικούς.

Διὰ μέσου ἐνὸς δραματικοῦ συγγραφέως καὶ διευθυντοῦ περιοδικοῦ ἐν Βερολίνῳ ὁ Βίσμαρκ ἐγνώρισε τὸν δόκτορα Σβένιγκερ. Ὁ συγγραφεὺς οὗτος εἶχε γνωρίσει τὸν κόμητα Γουλιέλμον Βίσμαρκ, υἱὸν τοῦ πρίγκιπος, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξῆτει φάρμακα κατὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ πάχους ὑφ' οὗ ἐνοχλεῖται' συνεβούλευσε τὸν κόμητα νὰ συμβουλευθῆ τὸν ἀνωτέρω ἱατρὸν, ὁ ὅποιος τὸν ἐθεράπευσε' ὁ κόμης συνέστησε τὸν ἱατρὸν εἰς τὸν πρίγκιπα, ὅστις παρομοίως ὑποφέρει ἀπὸ εὐσαρκίαν. Ὁ δόκτωρ Σβένιγκερ τῷ διέγραψεν ἐνεργητικὴν διαίταν, καὶ τὸν κατέστησεν ἄρκετὰ ἰσχυρότερον. Ὁ πρίγκιψ κατεθέληθη ἀπὸ τὸν νέον ἱατρὸν του, καὶ τὸν συνέστησε καὶ ἐκεῖνος εἰς πολλὰ πρόσωπα.

Τώρα ἐν Κίτσουγγεν ὅπου διαμένει φαίνεται νὰ ἦνε καλλήτερα, ἀφοῦ καὶ ὁ γλύπτης Σχέλιγκ προσεκληθῆ νὰ τοῦ κάμῃ τὴν προτομὴν του, ἡ ὅποια ἴσως προώρισται νὰ στηθῆ ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ Νήδερβαλτ' ὁ πρίγκιψ εὕρισκεται εἰς καλὴν κατάστασιν, ἀφοῦ θὰ δυνηθῆ νὰ ὑπομείνῃ τὸν κάματον τῆς στάσεως.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐξηφανίσθησαν σήμερον τὴν πρωίαν ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τῆς ἀγορᾶς δέκα πανέρια ἰχθύων (μαρίδων) βεβλαμμένων ἀνυκόντων εἰς διαφόρους ἰχθυοπώλας.

— Ὁμοίως ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Ε' τμήματος καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Γαρδέλη 1(4 βαρελίου χαψίων βεβλαμμένων τοῦ παντοπώλου Γ. Γεωργαντά.

— Προσεβλήθη χθὲς ἐξ εὐλογίας ἐν Πειραιεὶ ἡ Καλλιόπη Μαρινάκη ἐτῶν 25, ὑπρέτρια ἐκ Κυθέρων καὶ μετηνέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Βερολίνον, 13 Σεπτεμβρίου. Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Βορείου Γερμανίας» διαψεύδει τὰς φήμας περὶ ἐρεθισμοῦ δῆθεν προξενηθέντος ἐν Βιέννῃ καὶ Βερολίνῳ, ἕνεκα τῆς στάσεως τῆς Ρωσίας ἐν Βουλγαρίᾳ. Βεβαίως συγχρόνως, ὅτι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις ἐπιθυμοῦσι τὴν εἰρήνην μετὰ τῆς Ρωσίας καὶ ὅτι οὐδεμία κυβέρνησις διετύπωσε παράπονα κατὰ τῆς Δυνάμεως ταύτης, ὡς πρὸς τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ συμβάντα.

Παρίσιος, αὐθημερόν. Ἐλληνικὸν δάνειον 420. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,40. Τουρκικὸν δάνειον 10,42. Ἡνωποιημένον αἰγυπτ. 360. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,32.

Ὁ ἱππίατρος κ. **Γ. Πελάδιος** ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου μετέφησεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ 17, οἰκίαν Ἰ. Λάμπρου, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς νεοδημιουργοῦ οἰκίας Κασαπάνου, ὅπου οὗτος κατόκει προηγουμένως.